

ΚΑΪΤΣΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΑΪΤΣΙΩΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Πατησίων 4 Τ.Κ. 10677 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 1994 Έτος Β' - Αρ. Φύλ. 10 - Ετήσια συνδρομή 500 δρχ.

Επιστολή προς τους Απανταχού Καϊτσιώτες

Αγαπητοί συγχωριανοί και φίλοι, παράλληλα με όλα τ' άλλα, υπήρξαν και δύο βασικά θέματα που απασχόλησαν το Δ.Σ. του Συλλόγου μας το περασμένο τρίμηνο. Κι αν κρίνουμε και από τα πολλά τηλεφωνήματα που λάβαμε θα πρέπει ν' απασχόλησαν και πάρα πολλούς συγχωριανούς μας.

Το ένα ήταν η ετήσια χοροεπερίδα των μελών του Συλλόγου μας και το άλλο η δίκη της εφημερίδας «Καΐτσα». Δεν πρόκειται στην επιστολή μας αυτή να σχολιάσουμε τα παραπάνω γεγονότα.

Για το πρώτο θέμα πρέπει να πούμε ότι τα έσοδα του Συλλόγου είναι κυρίως από την ετήσια χοροεπερίδα, η οποία αν δεν έχει την ανάλογη συμμετοχή από τα μέλη του Συλλόγου δεν αποδίδει τ' αναμενόμενα και δημιουργείται δυσκολία εξυπηρέτησης των τρεχουσών αναγκών του Συλλόγου.

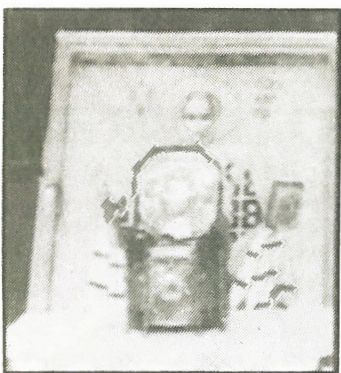
Αυτό είναι και το αποτέλεσμα της φειδωλής χοροεπερίδας, που μας δημιουργεί σκεπτικισμό για τις παραπέρα ενέργειές μας στο Σύλλογο.

Δεν φθάνει να έχουμε όρεξη για προσφορά, χρειάζεται και συμμετοχή του κόσμου και ακόμη και οικονομική συμπαράσταση για να διακεκριώνονται οι τρέχουσες ανάγκες του Συλλόγου μας και να γίνονται κι ορισμένα αναγκαία έργα στο μέτρο του δυνατού. Ούτε τα έσοδα του Συλλόγου από το κεφάλαιο της διαθήκης του αείμνηστου Γιώργου Λευτεριά είναι δυνατόν να χρησιμοποιούνται για τρέχουσες ανάγκες του Συλλόγου, αλλά να παραμένουν για μελλοντικούς σταθερούς στόχους. Γι' αυτό απαιτείται απόλυτη συμμετοχή στις εκδηλώσεις του Συλλόγου για να μη φθάνουμε σε δυσάρεστες εξελίξεις στη λειτουργία του Συλλόγου μας.

Το δεύτερο θέμα που αφορά τη δίκη της «Καΐτσας» είχε ευτυχή κατάληξη και απέδειξε το μεγαλείο των Καϊτσιωτών που και στις πιο δύσκολες ώρες βρίσκουν τη σωστή διέξοδο και διαλέγουν πάντα την ειρήνη από τον πόλεμο.

Σχετική ενημέρωση και στα δύο θέματα γίνεται στη σελ. 2.

Με εκτίμηση
Το Δ.Σ.

Για να μη ξεχνάμε

Η εικόνα του Αγίου Πολυκάρπου και η λειψανοθήκη που μας έκλεψαν, άγνωστοι κερδοσκόποι, αποτελούν την άσβεστο ελπίδα κάθε Καϊτσιώτη για την επιστροφή της Κάρας του Αγίου.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου των Απανταχού Καϊτσιωτών και η εφημερίδα «Καΐτσα» εύχονται στους Απανταχού Καϊτσιώτες Καλό Πάσχα και καλή αντάμωση στο χωριό μας.

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Με λαμπρότητα γιορτάστηκε στο χωριό μας η επέτειος της 25ης Μαρτίου 1821. Έγινε παρέλαση του Δημοτικού Σχολείου και Νηπιαγωγείου και στη συνέχεια κατάθεση στεφάνων στο μνημείο των πεσόντων, στη νέα πλατεία όπου μεταφέρθηκε με τη φροντίδα του

Συλλόγου των Απανταχού Καϊτσιωτών. Εκ μέρους της Κοινότητας προσφέρθηκαν γλυκά με προσφορά του Προέδρου μας Αθ. Καραϊσκού.

Η εφημερίδα μας τιμώντας την ιστορική επέτειο δημοσιεύει κατ' εξαίρεση στο χώρο αυτό τη στήλη του Ιστορικού:

Η ΚΑΪΤΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

1. Κατά την Επανάσταση του 1854.

Η εθνικοαπελευθερωτική επανάσταση στην Ηπειροθессαλία κατά το 1854 έγινε με τη συμμετοχή όλων των Ελλήνων, ελεύθερων και υποδούλων, και με τη συμπαράσταση του βασιλικού ζεύγους Όθωνα και Αμαλίας, καθώς και με τους επιζώντες αγωνιστές του 1821. Ο αγώνας εκείνος, που συνέπεσε με τη διεξαγωγή του Κριμαϊκού πολέμου, είχε μεγάλες επιτυχίες και ίσως θα απελευθερώνταν η Θεσσαλία, αν δεν επενέβαιναν οι Αγγλογάλλοι για να διαφυλαχθεί η ακεραιότητα της Τουρκίας.

Κατά τον αγώνα, λοιπόν, εκείνο πολλοί Καϊτσιώτες ακολούθησαν τον αρχηγό υποστράτηγο Χριστόδουλο Χατζηπέτρο, τον Θεόδωρο Ζιάκα, τον απότακτο λοχία Νικ. Λεωτσάκο και τον Γεώργιο Καταραχιά.

Στις 16 Φεβρουαρίου 1854 ο οπλαρχηγός Γεώργιος Καταραχιάς με αρκετούς επαναστάτες διαμέτρησε τον παραμεθόριο τότε χωριού Ασβεστή συνεργαζόμενος και με ντόπιους άνδρες εξορμά κατά της εκ 17 Τουρκαλβανών φρουράς της Καΐτσας, εκδιώκει τους Τουρκαλβανούς και απελευθερώνει την Καΐτσα. Εκεί κατέφθασε και ο οπλαρχηγός Θεόδ. Ζιάκας ερχόμενος από το Καστρί Φθιώτιδας συνοδευόμενος από το «Σώμα των Ολυμπίων Μακεδόνων». Στρατοπέδευσε όλα αυτά τα τμήματα στην Καΐτσα και στη Δρανίστα επί δύο μέρες. Και στις 18 Φεβρουαρίου ο μιν Καταραχιάς φεύγει για το Σμόκοβο, ο δε Ζιάκας, αφού απ' την Καΐτσα έγραψε σχετική επιστολή στον υπεύθυνο της Λαμίας μοίραρχο Γεώργ. Κροκίδα, τράβηξε για τη Θεσσαλία στις 21 Φεβρουαρίου.

Η προσπάθεια όμως εκείνη, όπως είπαμε, δεν ευοδώθηκε λόγω της «Κατοχής», που επέβαλαν οι Αγγλογάλλοι στον Πειραιά και τον αποκλεισμό της Ελλάδας και λόγω της αναγκαστικής πολιτικής μεταβολής στην Ελλ. Κυβέρνηση.

Οι Τουρκαλβανοί επέστρεψαν και ο νέος γενικός Δερβέναγας, που διορίστηκε στη Θεσσαλία από την Πύλη (Τουρκ. Κυβέρνηση), Τουρκαλβανός Τσέλιος Πίτσαρης «έπνεε μένεα» κατά των Χριστιανών.

Για ασήμαντες αφορμές βασανίζονταν, στέλνονταν στις φυλακές Λαρίσης και έχαναν τα υπάρχοντά τους οι υπόδουλοι. «Γαργραινώδεις ήσαν αι πληγαί, τας οποίας υπέστησαν οι λαοί των επαρχιών και 100 χωριά κυριολεκτικώς ερημώθησαν», λέγει ένας σύγχρονος συγγραφέας. Εκ του φόβου αυτού της εκδικήσεως εκ μέρους των επανελθόντων Τουρ-

Το ΔΗΜΗΤΡΗ Γ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΙΑ

Δρα Ιστορίας -

Γεν. Επιθεωρητή Μ.Ε.

καλβανών αναγκάσθηκαν και πάλιν οι Καϊτσιώτες να ζητήσουν καταφύγιο στη Φθιώτιδα (Φτέρη, Μάκρυσση, Καστριώτισσα, Αγιά και αλλού).

2. Κατά την Επανάσταση του 1866-1869.

Δεν παρήλθε δεκαπενταετία από τη Θεσσαλική επανάσταση του 1854 και νέος απελευθερωτικός αγώνας ξέσπασε στη Θεσσαλία του 1866 με αφορμή την άλλη ταυτόχρονη μεγάλη Κρητική Επανάσταση. Ήδη από το 1860 στην Ήπειρο και αργότερα στη Θεσσαλία είχε συσταθεί «Προσωρινή Κυβέρνησις» με σκοπό το συντονισμό των ενεργειών υποδούλων και ελεύθερων για την απόκτηση της προσφιλούς ελευθερίας. Το 1866, λοιπόν, με την υποκίνηση του βασιλιά Γεωργίου και την προτροπή του πρωθυπουργού Ελαμεινώνδα Δεληγεώργη και εν συνεχεία του υπουργού Εξωτερικών Χαριλάου Τρικούπη έγινε έκρηξη της Θεσσαλικής Επανάστασης από πόθο προς την ελευθερία και για αντιπερισσασμό των Τούρκων, που προσπαθούσαν να

καταβέσουν την επανάσταση στην Κρήτη.

Ο κλεφτοπόλεμος εκείνος κράτησε πάνω από τρία χρόνια και διεξαγόταν στην παραμεθόριο από τον Αλμυρό μέχρι την Ήπειρο. Κατ' ανάγκη και η Καΐτσα βρέθηκε στη δίνη των πολεμικών εκείνων επιχειρήσεων. Μάλιστα μετά τη διάλυση του επαναστατικού στρατοπέδου των Πετρωτών Αγράφων κατά τις αρχές του 1867 πολλοί επαναστάτες μετακινήθηκαν προς τα σύνορα και έφθασαν στην Παλιογιαννιτσού, στην Καΐτσα, στο Νεξερό και προς τα μέρη της Γούρας.

Καθώς όμως περνούσαν το μεθοριακό χωριό Νεξερό (Άγιος Στέφανος) παρακίνησαν και βοήθησαν τους κατοίκους να εγκαταλείψουν το οθωμανικό έδαφος και να μετακινηθούν στο ελληνικό.

Ασφαλώς και τότε πολλοί Καϊτσιώτες μετέφεραν τις οικογένειές τους για ασφάλεια στα ελληνικά χωριά Φτέρη, Μάκρυσση, Καστριώτισσα κ.λπ., όπως αναφέραμε και προηγουμένως.

Με την επέμβαση των ξένων, όμως, κατά τις αρχές του 1869 έσβησε και η επανάσταση εκείνη χωρίς ουσιαστικά αποτελέσματα.

Συγγεία στο επόμενο φύλλο

(Επάνω): Όλα τα παιδιά του Δημοτικού Σχολείου και Νηπιαγωγείου Μακρυρραχιάς με τη δασκάλα τους.

(Κάτω): Πολλοί συγχωριανοί μας παραθέτουν με ενδιαφέρον την απαγγελία των ποιημάτων από τα παιδιά κατά τον εορτασμό της 25ης Μαρτίου στη Πλατεία και μπροστά στο μνημείο των πεσόντων.

